

[Poul Sørensen.]

Ting kan forenes, mener vi, at det Forslag, som Ministeren her har fremsat, vil aabne Mulighed for en Lovgivning paa dette Omraade.

Jeg skal med disse Ord, idet jeg gentager, at mangt og meget vil kunne drøftes i et kommende Udvalg, foreløbig udtale vort Partis Interesse for Lovforslaget og tilsige det en hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Alfred Jensen: Da vort Partis Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Hr. Chr. A. Christiansen, er fraværende paa Grund af Trafikvanskelighederne, skal jeg tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag og om de Problemer, der staar i Forbindelse dermed.

Det er jo desværre ikke nogen opsigtsvækkende Sag, at der fremsættes et Revisionsforslag til Arbejdsløshedsloven her i Folketinget. Det er jo næsten en aarlig Begivenhed, hvis der da ikke to Gange i en Samling kommer Forslag om Ændringer af et eller andet Forhold i Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring. Alene dette Forhold viser, hvor usikkert og famlende man gaar frem angaaende Arbejdsløshedsproblemet og angaaende Forsorgen for de arbejdsløse, og det er klart, at en saadan Usikkerhed ikke er egnet til at styrke hverken Rigsdagens eller Statsmagtens Anseelse.

De Forventninger, som Folket med Rette nærede, da Krigen var sluttet, gik jo ud paa, at Arbejdsløsheden maatte være en Saga blott. Naar Staterne under Krigen havde været i Stand til at afskaffe Arbejdsløsheden, ved at producere Odelæggelsesmidler ganske vist, saa maatte det ogsaa være muligt at sætte al Kraft ind paa at bringe Arbejdsløsheden til Ophør ved Produktionen af Midler til Gavn for det fredelige Erhverv, for Menneskeheden. Det drejede sig altsaa blot om, at Samfundet satte de rette Midler ind.

Det var de Forventninger, vi havde. Det var slet ikke uberettiget, naar man ikke alene fra Arbejdernes, men ogsaa fra anden Side, sagde: Arbejde til alle eller fuld Erstatning for tabt Arbejdsfortjeneste, naar man ikke er i Stand til at anvise Beskæftigelse. Men den Vej er vi jo ikke gaaet her i Rigsdagen, vi er gaaet den anden Vej, som det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen sagde, vi har ophævet en Række Foranstaltninger, bl. a. Loven om Arbejdsfordeling, og saa mener det ærede Medlem, at det har været en gavnlige Foranstaltning. Ja, hvis

man kun ser paa de Procenter, man angiver, naar man vil fortælle, hvor stor Arbejdsløsheden er, saa ser det maaske glimrende ud, men hvis man forstaar, at der bagved hver eneste Procent eller Procentdel findes Tusinder af arbejdsløse Lidelser og Elendighed, saa er der saa sandelig ingen Fortrøstning i den Vej, man er gaaet, og det er fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen sagde for et Øjeblik siden heroppefra, at netop Regeringens Optræden har været Skyld i, at Arbejdsløsheden er blevet unødigt stor. Adskillige Arbejdsmænd har netop været udsat for Arbejdsløshed, fordi Cirkulæret af 19. Marts blev udsendt.

Man kan forsøge at se bort fra Arbejdsløsheden, man kan komme med de officielle Tal, men de dækker jo slet ikke over den Ledighed, som findes; det er et beregnet Tal, som har til Formaal at bagatellisere Arbejdsløsheden. Jeg tænker ikke specielt paa det Arbejdsløshedstal, som fremkommer nu i denne Situation, hvor vi har Vinter, men jeg tænker paa det, vi havde i Fjor Sommer og i Efteraaret. Ved Udgangen af Oktober lød det officielle Arbejdsløshedstal, naar man tager de forskellige Kategorier i Betragtning, paa 15 000, men paa daværende Tidspunkt, den sidste Uge af Oktober, gik alene af Arbejdsmænd 40 000 uden Arbejde. Det viser os dog, at Regeringen netop ikke er gaaet den rette Vej. Den er ikke gaaet den Vej, som er den rette af Hensyn til de arbejdsløse, men heller ikke den, som er det af Hensyn til Befolkningen i Almindelighed. Der har nemlig været adskillige Omraader, hvor man kunde have grebet ind og lindret de arbejdsløses Nød og samtidig være kommet visse Skavanker i Samfundet til Livs. Jeg tænker paa, at i Fjor Sommer paa et Tidspunkt, hvor der gik Havnearbejdere arbejdsløse i Esbjerg, i Aalborg og Aarhus, var der Vanskeligheder ved at faa losset Skibe i Københavns Frihavn, fordi man dels manglede Arbejdskraft og dels manglede Lagerplads. En hel Del af de Varer, der blev udlosset i København, skulde rimeligvis til Provinsen. Hvad havde været mere naturligt, end om Regeringen havde grebet ind og draget Omsorg for, at Skibene blev omdirigeret, saa de kom til Provinsen? Herved havde man kunnet foretage en Fordeling af det Arbejde, der var, saaledes at Provinsens arbejdsløse Havnearbejdere var kommet i Arbejde, og jeg vilde egentlig tro, at man ogsaa havde haft lettere ved at faa Varer ført til Provinsen og derved sparet en hel Del Transportomkostninger. Altsaa, de Veje, Regeringen har